

delig større Sum. Nu bliver det frigivet for Fremtiden, og vi maa jo haabe, at denne Frigivelse vil blive til Gavn for Fiskerne. Nu benyttes der kun et Vaad om Aaret, men der kan muligvis blive Plads for flere. Der har i alt Fald i Fortiden, medens Limfjorden var mere rig paa Sild, været flere, baade 2 og 3 Vaad. Med det samme jeg er ved at omtale Sildevaad, vil jeg gerne benytte Lejligheden til at sige, at der findes i Forslaget en Bestemmelse om den Vægt, som skal anbringes for nedden paa Sildevaadene, og der siges, at den skal anbringes i Stropper paa 6 Tommers Længde. Jeg forstaar ikke, hvad Grunden er til, at Vægten skal anbringes paa denne Maade. Nu er Forholdet det, at Tællerne bestaa af to Lag Reb, det ene ret, det andet avet, for at det ikke skal kurre. Men paa den ene af disse Tæller er der for de Vaads Vedkommende, som benytte Bly til Slæb, trukket Blykugler, som ere satte fast derpaa. Men hvem der ikke bruger Blyvægt, bruger Sten, og disse ere da bundne umiddelbart til Tællen. Der staaar ganske vist i Fiskerilovforslaget af 5. April 1888, at de skulle anbringes i Stropper, men det er ikke angivet, hvor lange Stropperne skulle være, medens det her er bestemt, at Stropperne skulle være mindst 6 Tommer lange. Det forekommer mig, at det er en uheldig Bestemmelse, idet man maa huske, at naar et saadant Vaad hives ud, komme de Sten, der ere hæftede til disse Stropper, let til at slaa Vaaddet i Stykker. Dette er imidlertid en Bestemmelse, som maaske kan ændres i Udvalget.

Endelig maa jeg med nogle Ord omtale § 6, den Paragraf i Lovforslaget, der ganske sikkert vil berede de største Vanskeligheder. Den omhandler nemlig Aalegaardsretten. Denne ønske alle Fiskere jo absolut saa fri som muligt. I § 6 indeholdes forskellige Bestemmelser, der angive, hvor nær de forskellige Ruser maa komme hinanden baade fra Fangesiden og fra den modsatte Side. Jeg kender intet til, hvordan Ruserne benyttes her i Sundet og i Bælterne, men i Limfjorden benyttes de og have de i en lang Aarrække været benyttede saaledes, at der er Fangstsider fra begge Sider. Som Følge deraf er man derovre efter Forslaget henvist til at dele den Afstand, der nu er indrømmet dem,

idet de sætte Ruserne langs Midten af den Plads, der er levnet dem. Forhen var Reglen, at der sattes en tæt Rad fra Land og ud, og saa stode Aaleruserne paa den ene Side af Raderne, og da Trækket foregaar fra Vest til Øst, vare de stillede paa den vestlige Side af Raderne med Mundingen mod Land. Siden de ny Ruser nu ere komne i Brug, stilles de imidlertid saaledes, at der kan fiskes fra begge Sider. Det kan vel ikke nægtes, at det her foreliggende Forslag gør betydelige Indrømmelser til Fiskerne i Modsætning til Loven af 5. April 1888 med Hensyn til Aalegaardsretten; men der kunde maaske være noget tilbage at ønske endnu. Naar det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lange), om jeg forstod ham ret, mente, at vi ved dette Forslags Vedtagelse kom til det Resultat, at hvis de Ejere, som havde en Fiskeriret, ikke benyttede Retten, stod det frit for enhver anden at tage Pladsen, saa tror jeg ikke, det følger af dette Forslags Vedtagelse. De, der have Ret ifølge Skøde til en Fiskeriplads, tror jeg ikke, vi komme nærmere ved at vedtage dette Forslag. Jeg tror ikke, Retten bliver fri derfor.

Vi ere ikke paa Øland saa heldigt stillede, at vi der have Fiskeriretten. Den er for mange Aar siden bortgivet, saa for vort Vedkommende vilde det være en Fordel, hvis vi ved dette Forslags Gennemførelse kunde faa Fiskeriret ud for vore Ejendomme, men det er mange Aar siden, vi kom af med den. Vi have nemlig paa Øland haft et Kloster, Ø-Kloster, og saa langt tilbage som 1440 — jeg har søgt Oplysninger om dette Forhold — er Fiskeriretten givet til Ø-Kloster. Det første, vi høre om Ø-Kloster, er, at dets Friheder bleve bekræftede af Kong Erik Glipping, som med 3 Benaadningsbreve fra 1272—75—79 gav det visse Rettigheder. De bleve fritagne for Leding, for at møde ved det kongelige Værneting, og de fik Ret til at holde Ting paa Øen. Det var Kong Erik Glipping, som gav disse Begunstigelser, idet han begærede at blive betænkt ved Nonnernes Gudstjeneste og Bønner. Han tog som Følge deraf Nonnerne i Ø-Kloster under sin særlige Fred og Beskyttelse, men det er jo ganske vist et Spørgsmaal, om han var den rette Mand dertil. 1440